

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 67.

Vydána dne 26. července 1923.

Obsah: (154.—157.) 154. Zákon o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním. — 155. Vyhláška o přepravě tuzemského zboží pod celním dozorem přes německé celní území. — 156. Vyhláška o vysvědčeních Městské dívčí odborné školy rodinné a živnostenské v Plzni. — 157. Vyhláška o vysvědčeních Dívčí odborné školy rodinné a živnostenské v Rychnově nad Kněžnou.

154.

Zákon ze dne 4. července 1923

o vojenském kázeňském a kárném právu,
jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení
do výslužby řízením správním.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

ČÁST I.

Vojenské kázeňské právo.

§ 1.

Vojenská kázeňská pravomoc
a její účel.

(1) K zachování kázně trestají vojenští představení podřízené pro jednání a opominutí, jež jsou dále uvedena.

(2) Tato pravomoc se nazývá vojenskou kázeňskou pravomocí.

§ 2.

Věcný rozsah vojenské kázeňské pravomoci.

(1) Jednání a opominutí, na něž se vztahuje vojenská kázeňská pravomoc, jsou:

a) jednání a opominutí, která se přiči vojenským služebním předpisům nebo jiným všeobecným či zvláštním nařízením, pokud jich stíhání nenáleží podle zákonných předpisů soudům;

b) jednání a opominutí, jichž stíhání jinak přísluší politickým (policejním) úřadům (administrativním policejním vrchnostem), ne-

ní-li v zákoně výslovně stanoveno, že trestní pravomoci těchto úřadů (vrchností) podléhají i osoby podrobené vojenské kázeňské pravomoci;

c) jednání a opominutí, jež tvoří skutkovou podstatu vojenského přečinu, má-li vojenský představený, jemuž přísluší kázeňská pravomoc, kázeňské potrestání za dostatečné.

(2) Je-li podezření, že některým jednáním neb opominutím, označeným v předcházejícím odstavci bylo zároveň ohroženo nebo poškozeno dobré jméno vojska a je-li pachatelem vojenský gážista, provede se řízení před kárným výborem podle části II. tohoto zákona. Byl-li v tomto řízení uložen některý z trestů uvedených v § 23, nelze pro týž poklesk provést řízení podle části I. tohoto zákona; zastavení řízení před kárným výborem neb zproštění obviněného v tomto řízení není však na překážku jeho potrestání kázeňskému. Vyjde-li teprve po kázeňském potrestání poklesk vojenského gážisty na jevo, že tímto pokleskem bylo poškozeno neb ohroženo dobré jméno vojska, provede se řízení před kárným výborem dodatečně.

§ 3.

Osobní rozsah vojenské kázeňské pravomoci.

(1) Vojenské kázeňské pravomoci jsou podřízeny:

a) všechny osoby, podléhající vojenské trestní soudní pravomoci (příslušníci četnictva jen tehdy, konají-li službu v branné moci aneb jsou-li ve vyšetřovací [zajišťovací] neb trestní vazbě ve vojenských trestních ústavech); pokud některé osoby podléhají vojenské trestní soudní pravomoci jen pro

porušení určitých povinností, jsou vojenské kázeňské pravomoci podřízeny jen v tomto směru;

b) nezařazení odvedení pro nešetření předpisů branného zákona o hlášení při odchodu do presenční služby;

c) vojenské osoby mimo činnou službu, počítajíc v to i vojenské osoby ve výslužbě:

aa) pro jednání a opominutí uvedená v § 2 (1) a), jichž se dopustily ve vojenském stejnokrtoji;

bb) pro nešetření předpisů o úschově, odevzdání a utajení vojenských důvěrných pomůcek, které služebně převzaly jako vojenské osoby, nebo kterých i jinak nabyly;

d) vojenští gázisté mimo činnou službu, počítajíc v to i vojenské gázisty ve výslužbě:

aa) pro jednání a opominutí uvedená v § 2 (1) a), jichž se dopustili v písemném styku s vojenskými velitelskými neb úřady;

bb) pro nešetření povinností uvedených v § 19 (6) a 21 (4).

(2) Je-li základem vojenské kázeňské pravomoci určitý poměr, v němž jest osoba jí podrobená, přísluší do této pravomoci jen taková jednání a opominutí, jež se stala za tohoto poměru. Ukončí-li se poměr, na němž se zakládá vojenská kázeňská pravomoc, přestane tato pravomoc pouze stran jednání a opominutí uvedených v § 2 (1) b) a c), a to:

a) v případě § 2 (1) b), nebyl-li poklesek před ukončením poměru kázeňsky pravoplatně vyřízen;

b) v případě § 2 (1) c) tím okamžikem, jakmile se skončí pro tyto činy vojenská trestní soudní pravomoc.

§ 4.

Druhy kázeňských trestů.

(1) Jako kázeňské tresty jsou přípustny důtky, pořádkové tresty, tresty na svobodě a odnětí hodnosti.

(2) Důtky se udělují ústně (beze svědků nebo v přítomnosti druhých), anebo písemně.

(3) Pořádkové tresty záleží v omezení určitých výhod (oprávnění), příslušejících trestanému (dovolené, vycházky z kasáren, dovolené přes večerku), nebo v uložení prací nebo služeb mimo pořad.

(4) Tresty na svobodě se vykonávají buď v příbytku (ubytovací místnosti) potresta-

ného (domácí vězení) nebo ve vězeňské místnosti (vězení); v tomto případě pak buď jako vězení společné nebo jako samovazba. Trest na svobodě nesmí se odpykávati v soudní věznici nebo trestnici; nesmí trvati déle než 21 dnů a, vykonává-li se společně, déle než 30 dnů.

(5) Odnětí hodnosti je přípustné jen u poddůstojníků, a to po výstražném protokolu, jestliže se poddůstojník v určené lhůtě nepolepšil.

(6) V poli mohou všichni představení, jimž je svěřena kázeňská pravomoc, ukládati tresty na svobodě ve dvojnásobné výměře jinak přípustné; poddůstojníky lze tu zbaviti hodnosti bez výstražného protokolu.

§ 5.

Představení, jimž přísluší vojenská kázeňská pravomoc.

(1) Vojenská kázeňská pravomoc přísluší představeným oproti podřízeným.

(2) Právo to souvisí s funkcí, nikoli s hodností, a stejně jako funkce přechází na náместka nebo zástupce.

(3) Výpočet představených, kterým přísluší vojenská kázeňská pravomoc, obsahují služební předpisy uvedené v § 11; v nich je též uvedeno, kterým představeným náleží tato pravomoc jen v omezené míře. Úplná vojenská kázeňská pravomoc přísluší zpravidla jen velitelům vojenských těles a útvarů jim na roveň postavených, jakož i představeným vyšším. Nižším představeným nežli velitelům rot a jiných částí rotám na roveň postavených přísluší vojenská kázeňská pravomoc jen, když jsou odloučeni (detachováni).

§ 6.

Jak se ukládají a vykonávají kázeňské tresty; odklad výkonu.

(1) Kázeňský trest lze uložit jen po náležité rozvaze, když byl případ řádně vyšetřen a obviněný vyslechnut; obvinění, kteří nejsou v činné službě vojenské, buďte vyslechnuti prostřednictvím vojenských nebo politických (policijních) úřadů (administrativních [policijních] vrchností), v jejichž obvodu se zdržují; jest zakázáno činiti nátlak na obviněného nebo jiné osoby, aby bylo vynuceno přiznání neb jiné údaje.

(2) Trest nesmí býti projevem osobního nepřátelství anebo chvilkové nálady. Při každém výměru trestu musí míti představený zření k dosavadnímu chování podřízeného, stupni jeho vzdělání, předvídanému účinku trestu, povaze skutku a zájmu jím ohroženého, jakož i k jiným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.

(3) Za zvláštních polehčujících okolností, které dávají naději, že se vinník, který dosud nebyl trestán, polepší i bez odpykání trestu, může trestající nebo vyšší představený, nebrání-li tomu potřeba zachovati kázeň, výkon trestu odložit na dobu, kterou určí, s tím účinkem, že se trest, jestliže se provinilec po stanovenou dobu řádně chová, úplně promine. Jestliže se osoba, již byl odklad trestu povolen, v určené lhůtě znova proviní, nařídí se výkon odloženého trestu a k němu se připojí trest za nové provinění.

(4) Představený, který uložil trest, jest oprávněn, má-li k tomu důležité důvody, trest zcela nebo částečně prominouti; totéž právo přísluší každému vyššímu představenému. Zjistí-li vyšší představený, že uložený kázeňský trest byl nepřipustný co do druhu nebo co do trvání, anebo že trestající nebyl oprávněn jej uvaliti, může trest pozměnit nebo zrušiti.

§ 7.

Stížnost do kázeňských trestů.

(1) Ten, komu byl uložen kázeňský trest, má právo stěžovati si do potrestání buď ihned při oznámení trestu aneb nejpozději do tří přístích dnů u představeného, jenž trest uložil; stížnost musí sám přednésti a odůvodniti. Na právo stížnosti buď potrestaný upozorněn vždy tím představeným, který mu trest oznamuje.

(2) Podáním stížnosti do trestu neodkládá se jeho výkon; představený, který uložil trest, jakož i představený, který je povolán rozhodnouti o stížnosti, může však povolit, aby výkon trestu byl odložen až do vyřízení stížnosti; to učiní zejména tehdy, když lze očekávati, že stížnost bude míti výsledek.

(3) O stížnosti rozhoduje přímý představený toho, který uložil trest. Před rozhodnutím vyšetří řádně předmět stížnosti, vyslechne neb dá vyslechnouti stěžovatele a je-li toho zapotřebí, vyslechne nebo dá vyslechnouti i jiné osoby a vyžádá si vyjádření představeného, který trest uložil; od výsledku stěžovatelova lze upustiti jen tehdy, míní-li představený, jenž má o stížnosti rozhodovati, stížnosti vy-

hověti. Rozhodnutí o stížnosti oznámí se jak stěžovateli tak i tomu, kdo uložil trest.

(4) Proti rozhodnutí o stížnosti lze si opět stěžovati, a to potud, pokud o stížnosti důstojníka (vojenského úředníka) nerozhodne zemský vojenský velitel, o stížnosti gážisty mimo hodnostní třídu velitel divise a o stížnostech ostatních osob velitel vojskového tělesa (útvary na roveň postaveného). Uložil-li trest sám zemský vojenský velitel (u důstojníka [vojenského úředníka]), velitel divise (u gážisty mimo hodnostní třídu), velitel vojskového tělesa, po případě útvaru na roveň postaveného (v ostatních případech), anebo nepodléhá-li představený, který trest uložil, těmto velitelům, rozhoduje o stížnosti s konečnou platností přímý představený toho, který trest uložil.

(5) O stížnostech budiž rozhodováno se vším urychlením. Nebylo-li o stížnosti rozhodnuto do čtyř neděl, jest ten, kdo si stěžoval, oprávněn podati písemnou stížnost přímo k představenému, jemuž přísluší o stížnosti rozhodovati; nemá-li ten, kdo má o stížnosti rozhodovati, služební sídlo v témž místě, jako představený, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, lze podati uvedenou písemnou stížnost přímo k vyššímu představenému teprve, když uplynulo šest neděl, aniž by bylo o stížnosti rozhodnuto.

(6) Zmešká-li potrestaný lhůtu k podání stížnosti, může žádati za navrácení k předešlému stavu, prokáže-li, že nemohl zachovati lhůtu pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku. Žádost tato musí býti podána do tří dnů poté, co překážka přestala, u představeného, který trest uložil; se žádostí musí býti podána stížnost proti trestu. O žádosti za navrácení k předešlému stavu rozhoduje přímý představený toho, jenž trest uložil, s konečnou platností.

(7) Do vojenských kázeňských rozhodnutí (nálezů) nelze si stěžovati k nejvyššímu správnímu soudu.

§ 8.

Obnova řízení kázeňského.

(1) Vyjdou-li po kázeňském potrestání na jevo okolnosti, které, kdyby byly bývaly trestajícímu představenému známy, byly by mohly způsobiti buď mírnější potrestání nebo beztrestnost, má potrestaný právo do dvou roků po odpykání trestu oznámiti je služebním postupem představenému, který trest uložil, po případě jeho nástupci ve velitelství (úřadě).

(2) Tento představený provede šetření, které shledá nutným, a předloží věc svému přímému představenému, aby rozhodl, má-li zůstat kázeňský trest v platnosti, či má-li býti zmírněn nebo vůbec zrušen. Do rozhodnutí tohoto vyššího představeného není stížnosti.

§ 9.

Promlčení.

(1) Trestnost jednání a opominutí uvedených v § 2 (1) a) a b) promlčuje se uplynutím tří měsíců od doby, kdy byl poklesek dokonán. O promlčení přečinů uvedených v § 2 (1) c) platí příslušná ustanovení vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., se změnami, jež uvádí odstavec (2).

(2) Promlčení se přerušuje:

a) zahájením potřebných kroků ke kázeňskému potrestání;

b) opatřením podle § 138 vojenského trestního zákona ze dne 15. ledna 1855, č. 19 ř. z., a § 493 zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. čl. XXXIII z r. 1912, jestliže činy uvedené v § 2 (1) byly pojaty do vojenského trestního soudního řízení;

c) v případech § 2 (2) též nařízením příslušného představeného, aby bylo zavedeno řízení před kárným výborem.

§ 10.

Trest na nepředložení stížnosti.

Představený, který v úmyslu, aby potlačil stížnost podřízeného, podanou do kázeňského trestu, zadrží neb odstraní tuto stížnost, trestá se, není-li čin přísněji trestný, za přečin vězením do tří měsíců, a za zvláště přitěžujících okolností až do šesti měsíců.

§ 11.

Ostatní ustanovení o vojenském kázeňském právu.

(1) Ostatní podrobnosti vojenského kázeňského práva upravují v mezích zákonných služební předpisy.

(2) Ustanovení §§ 4—8 netýkají se kázeňského práva nad vyšetřovacími (zajišťovacími) vězni a trestanci ve vojenských trestních ústavech; o tom mají potřebná ustanovení vězeňské předpisy.

ČÁST II.

Kárné právo při porušení úředních, služebních a stavovských povinností vojenských gážistů.

§ 12.

Účel řízení před kárnými výbory a jeho poměr k trestnímu řízení soudnímu.

(1) Účelem řízení před kárnými výbory jest vyšetřovati a posuzovati porušení povinností úředních a služebních [odst. (2)] a stavovských [odst. (3)] vojenských gážistů v činné službě i mimo činnou službu (počítajíc v to i gážisty ve výslužbě).

(2) Pro porušení povinností úředních a služebních přísluší kárnému výboru vyšetřovati a posuzovati každý poklesek proti povinnostem úředním a služebním, který se netrestá podle části I. tohoto zákona.

(3) Pro porušení povinností stavovských přísluší kárnému výboru vyšetřovati a posuzovati každý poklesek, jímž bylo poškozeno neb ohroženo dobré jméno vojska, a to i tehdy, jde-li o poškození neb ohrožení dobrého jména vojska, způsobené některým z jednání a opominutí uvedených v § 2 (1) nebo některým z trestných činů, jichž stíhání přísluší podle zákonných předpisů soudu.

(4) Zda vojenský gážista porušil svoje úřední a služební povinnosti, pokud se týče, zda poškodil neb ohrozil dobré jméno vojska trestným činem, jehož stíhání náleží podle zákonných předpisů soudu, to posouditi přísluší kárnému výboru teprve po pravoplatném ukončení trestního řízení soudního, nejde-li o případy uvedené v § 2 (1) c). Potrestání neb osvobození pro trestný čin v řízení soudním nevylučuje řízení před kárným výborem. Bylo-li trestní řízení soudní zavedeno teprve po zahájení řízení před kárným výborem, přeruší se řízení před tímto výborem až do ukončení trestního řízení soudního.

(5) Trestní soudy jsou povinny oznamovati případy trestních řízení zavedených proti vojenským gážistům po jich pravoplatném skončení představenému, jemuž přísluší nařídit zavedení řízení před kárným výborem, k rozhodnutí, má-li býti řízení před kárným výborem zavedeno.

(6) Proti vojenskému gážistovi, který jest členem Národního shromáždění, může býti

řízení před kárným výborem zavedeno jen se souhlasem příslušné sněmovny. Odepřeli sněmovna souhlas, jest stíhání navždy vyloučeno.

§ 13.

Rozdělení kárných výborů a jejich složení.

(1) Kárné výbory pro vojenské gážisty mimo hodnostní třídy, pak pro vojenské gážisty zařazené nejvýše do IX. třídy hodnostní zřizují se u velitelství divisi, kárné výbory pro vojenské gážisty VIII.—VI. třídy hodnostní u zemských vojenských velitelství a kárné výbory pro vojenské gážisty V. a vyšší hodnostní třídy u ministerstva národní obrany. Za války může ministerstvo národní obrany zříditi kárné výbory i u jiných velitelství.

(2) Tyto kárné výbory I. stolice jsou složeny ze stálého předsedy a čtyř členů. Předsedu ustanovuje velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, z důstojníků pověřených vyšším velitelstvím; členy vybírá pro každý případ zvláště velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, ze zvolených vojenských gážistů svého obvodu podle pořadu, který stanoví nařízení, a to tak, aby, pokud je to možno, byl jeden ze členů práva znalý. Kárný výbor v tomto složení schází se však pouze k závěrečnému projednání věci (§ 21); má-li se kárný výbor usnášeti o návrzích a opatřeních mimo závěrečné projednání, děje se tak v přítomnosti předsedy a členů ustanovených velitelstvím (úřadem), u něhož jest kárný výbor zřízen, z vojenských gážistů posádky, v jejímž sídle kárný výbor jest.

(3) Kromě uvedených kárných výborů I. stolice zřizuje se odvolací kárný výbor u ministerstva národní obrany, který funguje v instanci druhé a konečné. Tento kárný výbor jest složen rovněž z předsedy a čtyř členů, z nichž jeden musí býti důstojníkem justiční služby. Předseda i členové odvolacího kárného výboru jsou stálí a ustanovuje je ministerstvo národní obrany.

(4) Poklesky vojenských gážistů-legionářů, spáchané před jejich návratem do vlasti, posuzuje po dobu trvání kanceláře čs. legií v I. stolici legionářský kárný výbor, zřízený u ministerstva národní obrany. O složení tohoto výboru platí ustanovení předchozích

odstavců. Členy odvolacího kárného výboru v tomto případě ustanovuje ministr národní obrany z příslušníků bývalého čs. zahraničního vojska.

(5) O vyloučení a zamítnutí předsedy a členů kárných výborů pro závěrečné projednání ustanovených platí obdobně ustanovení hlavy VII. zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z. a zák. čl. XXXIII z r. 1912.

(6) Náhradníky předsedů a stálých členů kárných výborů ustanovuje velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen; jako náhradníci ostatních členů kárného výboru nastupují vojenští gážisté posádky, v níž jest kárný výbor zřízen, podle pořadu, jež stanoví nařízení.

(7) Předseda a členové kárných výborů jsou ve výkonu svého úřadu samostatní a neodvislí.

§ 14.

Příslušnost kárných výborů.

(1) Příslušnost kárných výborů I. stolice se vztahuje:

a) na všechny vojenské gážisty v činné službě, kteří v době, kdy se má zavést řízení před kárným výborem, konají službu trvale aneb dočasně (služební přidělení) v oblasti velitelství, u něhož jest kárný výbor zřízen;

b) na všechny vojenské gážisty mimo činnou službu (počítají v to i gážisty ve výslužbě), kteří mají stálé bydliště v oblasti velitelství, u něhož jest kárný výbor zřízen.

(2) Pro vojenské gážisty, mající stálé bydliště (služební přidělení) mimo oblast republiky, příslušný jest kárný výbor, jež určí od případu k případu ministerstvo národní obrany.

(3) Osobními změnami, nastalými po zahájení řízení před kárným výborem, nemění se příslušnost kárného výboru.

(4) Ministerstvo národní obrany může z důvodu vojenské služby, je-li nebezpečí podjatosti kárného výboru a z jiných důležitých příčin určit k projednání kárný výbor, jenž není příslušný.

(5) Je-li v téže věci obviněno několik vojenských gážistů, příslušejících před různými kárnými výbory, rozhodne zemské vojenské velitelství, po případě ministerstvo národní obrany, který kárný výbor má věc projednat.

§ 15.

Jak se zavádí řízení před kárnými výbory; prozatímní zproštění služby; postup do vyšších požitků a povýšení.

(1) Řízení před kárným výborem se zavádí:

a) na rozkaz ministra národní obrany: proti vojenským gážistům V. a vyšší hodnostní třídy, pak proti vojenským gážistům nižších hodností, kteří jsou přiděleni službou ministerstvu národní obrany, nebo mají služební přidělení v cizině a konečně proti vojenským gážistům nižších hodností přiděleným službou takovému útvaru, jenž žádnému zemskému vojenskému velitelství nepodléhá;

b) na rozkaz ministra národní obrany po slyšení přednosty kanceláře čs. legií: proti vojenským gážistům-legionářům, pro poklesky uvedené v § 13 (4);

c) na rozkaz příslušného zemského vojenského velitele: proti vojenským gážistům VIII.—VI. hodnostní třídy vyjma případy a) a b), pak proti vojenským gážistům nižších hodností, přiděleným službou zemskému vojenskému velitelství, konečně proti vojenským gážistům nižších hodností, kteří jsou službou přiděleni útvarům, podléhajícím sice zemskému vojenskému velitelství, ale nepodléhajícím žádnému velitelství divise;

d) na rozkaz příslušného velitele divise: proti ostatním vojenským gážistům.

(2) Příslušným podle předchozího odstavce jest velitel, jemuž dotčený vojenský gážista v činné službě služebně podléhá, nebo v jehož oblasti má, po případě měl naposledy vojenský gážista mimo činnou službu stálé bydliště.

(3) V případech uvedených v bodech c) a d) odstavce (1), může ministr národní obrany příslušnému veliteli uložit, aby řízení před kárným výborem nařídil.

(4) Řízení před kárným výborem nebude zaváděno aneb zavedené buď zastaveno, jestliže prezident republiky tak nařídí.

(5) Vyžaduje-li to služební zájem, může představený, který nařídil zavedení řízení před kárným výborem, obviněného zprostiti výkonu služby.

(6) Vojenští gážisté, proti nimž bylo zavedeno řízení před kárným výborem, nemohou býti povýšeni, ani postoupiti do vyšších požitků, dokud není toto řízení pravoplatně skončeno. Neskončilo-li řízení zastavením neb

zproštěním obviněného, stanoví konečné usnesení kárného výboru, zda a která doba od zavedení řízení až do konečného usnesení se pro postup do vyšších požitků nezapočítává.

§ 16.

Kárný žalobce.

(1) Rozkaz k stíhání zastupuje v řízení před kárným výborem I. stolice kárný žalobce, jehož ustanovuje velitelství (úřad), při němž jest kárný výbor zřízen.

(2) Pro řízení před odvolacím kárným výborem ustanovuje ministerstvo národní obrany odvolacího kárného žalobce.

(3) Úkolem kárného žalobce jest, vhodnými návrhy přispívat k tomu, aby bylo účelu řízení uvedeného v § 12 (1) dosaženo.

(4) Kárný výbor jest povinen před každým usnesením neb opatřením, jež učiní, slyšeti kárného žalobce, aby tento mohl hájiti zájmy jemu svěřené, a to i tehdy, není-li to v zákoně výslovně stanoveno.

§ 17.

Zpravodaj a vyšetřování.

(1) Předseda kárného výboru I. stolice ustanovuje vhodného zpravodaje, jemuž přísluší provésti vyšetřování. Zpravodaj jest přítomen též závěrečnému projednání a podává kárnému výboru vysvětlení, kde toho třeba, obzvláště pak o vyšetřování, jež prováděl; porad kárného výboru se zpravodaj nezúčastní.

(2) Povinností zpravodaje při vyšetřování jest, vypátrati z moci úřední všechny okolnosti a vyčerpati všechny průvodní prostředky, potřebné k úplnému objasnění věci a dáti obviněnému příležitost, aby se vyjádřil o jednotlivých bodech obvinění; odepře-li obviněný součinnost, nezadrží to řízení. Svědky a znalce vyslýchá zpravodaj bez přísahy.

(3) Kárný žalobce i obviněný mají právo navrhnouti, aby vyšetřování bylo doplněno. Má-li zpravodaj pochybnosti o tom, mělo-li by se těmto návrhům vyhověti, vyžádá si o tom rozhodnutí kárného výboru.

(4) Zpravodaj může požadovati součinnost všech vojenských velitelství (úřadů, kárných výborů). Dále může požádati o součinnost též politické (státní policejní) úřady (administrativní [policejní] vrchnosti). Tak stane se zejména, když svědkové nebo znalci,

kteří nejsou vojenskými osobami v činné službě, bydlí mimo politický okres, v němž jest sídlo kárného výboru, nebo nevyhoví předvolání zpravodaje, nebo bez zákonitých důvodů odpírají vypovídati. Dožádané úřady řídí se při tom předpisy, které u nich platí pro obeslání a výsledch.

(5) Je-li k zjištění pravdy nezbytným přisežný výslech svědků a znaleců, může se kárný výbor usnésti, aby byl za takový výslech požádán příslušný brigádní soud neb okresní soud s trestní pravomocí.

(6) Pro výslech svědků a znaleců, jakož i pro jejich poplatky platí obdobně předpisy platného trestního soudního řádu.

(7) Po skončeném vyšetřování zašle zpravodaj spisy kárnému žalobci, jenž k nim připojí svoje návrhy; o těchto návrzích radí se kárný výbor v neveřejné poradě. Dojde-li kárný výbor k názoru, že obviněný nedopustil se žádného z poklesků uvedených v § 12 (1) až (3) a že by se mělo proto řízení zastaviti, usnese se na tom [§ 22, (1) a)]; jinak odkáže věc k závěrečnému projednání a stanoví, zda a kteří svědkové a znalci mají býti k závěrečnému projednání předvoláni, po případě jaká jiná další přípravná opatření mají býti pro toto projednání učiněna.

§ 18.

Řízení při pochybnostech o duševním stavu.

(1) Vzejdou-li pochybnosti o tom, zda byl obviněný v době, kdy se dopustil poklesku, při zdravém rozumu, vyšetří se jeho duševní stav. Za tím účelem vyslechnou se osoby, které mohou podati vysvětlení, po případě vyžádají se potřebné úřední a služební zprávy a duševní stav se přezkoumá dvěma lékaři.

(2) Není-li možno vyšetřiti a posouditi duševní stav obviněného bez pozorování ve vojenském neb jiném veřejném léčebném ústavě, požádá kárný výbor příslušný trestní soud za provedení tohoto důkazu.

(3) Podobně, jak jest uvedeno v předchozích dvou odstavcích, jest postupovati tam, kde sice není pochybnosti o příčetnosti obviněného v době spáchaného poklesku, avšak jest pochybnost, zda jest obviněný při zdravém rozumu v době, kdy se koná řízení před kárným výborem.

(4) Zjistí-li se, že obviněný vskutku trpí duševní chorobou, zajistí kárný výbor, je-li toho potřeba, průvodní prostředky a usnese

se, aby řízení bylo přerušeno, dokud se obviněný neuzdraví. Zjistí-li se, že obviněný trpěl v době spáchání poklesku duševní poruchou, pro niž mu nelze poklesek přičítati, usnese se kárný výbor, aby řízení bylo zastaveno. Usnesení tato přísluší potvrzovati vojenskému představenému, jenž nařídil, aby řízení před kárným výborem bylo zavedeno.

§ 19.

Obhájce.

(1) Obviněný má právo, přibrati si, a to již za vyšetřování, obhájce z vojenských gážistů nebo z osob zapsaných do seznamu obhájců ve věcech trestních. Je-li obhájce, obviněným přibráný, vojenským gážistou v činné službě, potřebuje ku převzetí obhajoby svolení představeného velitelství (úřadu); svolení toto může však býti odepřeno jen, je-li obhájce ve službě nepostradatelný.

(2) Na žádost a v případech § 21 (2) bez žádosti budiž obviněnému pro závěrečné projednání určen velitelstvím (úřadem), u něhož jest kárný výbor zřízen, obhájce z vojenských gážistů v činné službě v sídle kárného výboru, a to, není-li vojenský gážista, jenž má býti určen obhájcem, služebně podřízen onomu velitelství, se souhlasem příslušného vojenského představeného; obhájce takto určený musí obhajobu převzít.

(3) Nařízení stanoví, kdo nemůže býti obhájcem v řízení před kárnými výbory.

(4) Obhájce jest oprávněn podle svého svédomí a v mezích zákonných uvést vše, co má v zájmu obviněného za potřebné a použití všech přípustných obhajovacích prostředků.

(5) Obhájcem z vojenských gážistů v činné službě nepřisluší odměna za obhajování; o náhradě cestovních nákladů určených obhájci platí příslušné předpisy.

(6) Po skončeném vyšetřování přísluší jak obviněnému tak i jeho obhájci (právnímu zástupci) právo nahlížeti do spisů (vyjma zápisy o poradách a hlasováních) a činiti z nich výpisky; před tím lze povolit obviněnému neb jeho obhájci nahlédnouti do spisů, pokud to lze uvést v soulad s účelem řízení. Obsah těchto spisů sdělovati s veřejností jest zakázáno.

§ 20.

Přípravy pro závěrečné projednání.

(1) Den závěrečného projednání stanoví předseda kárného výboru tak, aby před-

volání mohlo býti obviněnému dodáno nejpozději osmého dne před závěrečným projednáním.

(2) Zpravodaj na to předvolá k tomuto projednání obviněného a oznámí mu při tom jména členů kárného výboru, jakož i jednotlivá obvinění, o nichž se bude jednat při závěrečném projednávání; kromě toho vyrozumí zpravodaj o závěrečném projednání obhájce a předvolá svědky a znalce, po případě opatří pro závěrečné projednání vše, na čem se kárný výbor usnesl.

§ 21.

Závěrečné projednání.

(1) Na začátku závěrečného projednání učiní svoje návrhy kárný žalobce. Nato vyslechne se obviněný, je-li přítomen, pak svědci a znalci, kteří byli předvoláni, a přečtou se, pokud je toho zapotřebí, zápisy sepsané za vyšetřování a ostatní důležité listiny. Obviněný (obhájce) i kárný žalobce mají právo, vysloviti se o jednotlivých průvodních prostředcích a navrhnouti, aby svědkům a znalcům byly dány otázky potřebné k objasnění věci. Po skončeném řízení průvodním udělí se slovo kárnému žalobci, pak obviněnému a obhájci. Poslední slovo musí býti uděleno vždy obviněnému.

(2) Závěrečné projednání provede se v nepřítomnosti obviněného, jestliže se neodůvodněně k projednání nedostaví, ač byl řádně obeslán, nebo před skončením projednání se vzdálí, neb jestliže svojí vinou způsobí, že mu předvolání nemůže býti doručeno. V případech těchto — vyjma vzdálení se před skončením projednání — buď obviněnému pro závěrečné projednání určen podle § 19 (2) obhájce, nepřibral-li si obviněný obhájce sám.

(3) Řízení před kárným výborem jest neveřejné; obviněnému však přísluší právo, přibrati k závěrečnému projednání tři důvěrníky z vojenských gážistů.

(4) Všechny osoby, jež jsou při závěrečném projednání přítomny, jsou povinny chovati v tajnosti vše, o čem se při jednání dozvědí; uveřejnění konečného usnesení kárného výboru může se však státi se svolením ministerstva národní obrany.

(5) Kárný výbor má průvodní prostředky co do jejich věrohodnosti a průvodní moci jak jednotlivě, tak i ve věcné jejich vzájemné souvislosti pečlivě a svědomitě zkoumati a usnáší se podle volného uvážení po skončení

závěrečného projednání v neveřejné poradě většinou hlasů; tříští-li se hlasy ve více než dvě různá mínění, takže žádné z nich nemá absolutní většiny, připočítávají se hlasy nejnepříznivější pro obviněného k hlasům postupně příznivějším tak dlouho, až se dosáhne absolutní většiny.

(6) O závěrečném projednání budiž zpravodajem sepsán zápis, jenž musí obsahovati jména přítomných a vylíčení průběhu jednání ve všech podstatných bodech. O poradách a hlasování sepsán budiž zvláštní zápis.

§ 22.

Konečné usnesení kárných výborů.

(1) Konečné usnesení kárného výboru zní:

a) že se řízení zastavuje, dojde-li kárný výbor již na základě provedeného vyšetřování k přesvědčení, že obviněný nedopustil se žádného z poklesků uvedených v § 12 (1) až (3), [§ 17 (7)], anebo že mu nelze poklesek přičítati [§ 18 (4)];

b) že se obviněný zprošťuje, nabude-li kárný výbor teprve na základě závěrečného projednání přesvědčení, že obviněný nedopustil se žádného z poklesků uvedených v § 12 (1) až (3), anebo že mu nelze poklesek přičítati;

c) že jest obviněný vinen, dospěje-li kárný výbor na základě provedeného řízení k přesvědčení, že obviněný dopustil se některého z poklesků uvedených v § 12 (1) až (3); v tom případě usnese se kárný výbor na některém z trestů uvedených v § 23, jakož i o tom, zda a která doba řízení před kárným výborem se pro postup do vyšších požitků nezapočítává.

(2) Kárný výbor činí konečné usnesení v neveřejné poradě. V případech b) a c) předcházejícího odstavce koná se tato porada po skončeném závěrečném projednání, a předseda usnesení ihned prohlásí. Zní-li konečné usnesení, že se obviněný zprošťuje, upozorní předseda, že usnesení toto stane se pravoplatným, bude-li potvrzeno vojenským představeným podle odstavce (4); zní-li konečné usnesení na některý z trestů uvedených v § 23, poučí předseda obviněného o jeho právu odvolacím a poznamená, že konečné usnesení stane se pravoplatným, nebude-li ve lhůtě stanovené v § 24 podáno odvolání a bude-li konečné usnesení vojenským představeným podle odst. (4) potvrzeno.

(3) Konečné usnesení, jímž se ukládá některý z trestů uvedených v § 23, budiž obviněnému (obhájci), a je-li obviněný nezletilý též jeho zákonnému zástupci, dodáno i s důvody rozhodovacími do čtrnácti dnů po vyhlášení; konečné usnesení, že se řízení zastavuje, nebo že se obviněný zprošťuje, budiž obviněnému (obhájci) dodáno teprve, až dojde potvrzení podle následujícího odstavce.

(4) Konečné usnesení, že se řízení zastavuje nebo že se obviněný zprošťuje, budiž do čtrnácti dnů předloženo k potvrzení představenému, který nařídil řízení před kárným výborem. Potvrdí-li představený toto usnesení, může zařídit podle potřeby další za účelem kázeňského potrestání podle části I. tohoto zákona. Konečné usnesení na některý z trestů uvedených v § 23 předloží se, nepodá-li obviněný (obhájce) ve lhůtě stanovené v § 24 odvolání, po uplynutí této lhůty k potvrzení:

a) v případech § 23 (1) a), (2) a), (4) a) představenému, který nařídil řízení před kárným výborem,

b) v případech § 23 (1) b) až f), (2) b) až d), (4) b) až d) ministru národní obrany.

(5) Dnem potvrzení stávají se konečná usnesení pravoplatnými.

(6) Nebylo-li konečné usnesení kárného výboru potvrzeno podle odstavce (4), nebo podá-li obviněný proti konečnému usnesení, jímž bylo uznáno na některý z trestů uvedených v § 23 ve stanovené lhůtě odvolání, předloží se spisy k projednání odvolacímu kárnému výboru u ministerstva národní obrany.

(7) Zda se konečné usnesení kárného výboru potvrzuje nebo nepotvrzuje, o tom má představený uvedený v odst. (4) rozhodnouti do osmi dnů poté, co mu bylo konečné usnesení předloženo k potvrzení.

§ 23.

Tresty, jež lze uložit na základě řízení před kárnými výbory.

(1) Tresty u vojenských gážistů z povolání mohou býti:

a) písemná výstraha;

b) písemná výstraha s vyloučením z postupu do vyšších požitků;

c) písemná výstraha se zmenšením služebních požitků;

d) přeložení do výslužby, po případě, nemá-li vojenský gážista aspoň deset započítatelných let služebních, přeložení do zálohy se zákonným odbytným;

e) přeložení do výslužby s menšími zaopatřovacími požitky, po případě, nemá-li vojenský gážista aspoň deset započítatelných let služebních, přeložení do zálohy se zmenšeným odbytným;

f) odnětí vojenské hodnosti, s čímž je spojena ztráta nároku na zaopatřovací požitky (odbytné).

(2) Tresty u vojenských gážistů ve výslužbě mohou býti:

a) písemná výstraha;

b) písemná výstraha s dočasným snížením zaopatřovacích požitků;

c) odnětí vojenské hodnosti s trvalým snížením zaopatřovacích požitků;

d) za zvláště přitěžujících okolností odnětí vojenské hodnosti se ztrátou všech nároků na zaopatřovací požitky pro gážistu i jeho příslušníky.

(3) O trestech gážistů ve výslužbě na dobu potřeby aktivovaných platí obdobně ustanovení platná pro vojenské osoby z povolání.

(4) Tresty u vojenských gážistů v záloze, počítajíc v to i vojenské gážisty mimo službu, mohou býti:

a) písemná výstraha;

b) písemná výstraha s vyloučením z postupu do vyšších požitků;

c) písemná výstraha se zmenšením služebních požitků;

d) odnětí vojenské hodnosti.

(5) Vyloučení z postupu do vyšších požitků může býti vysloveno na dobu od tří měsíců do tří let. Tím se postup zdrží o celou lhůtu stanovenou v konečném usnesení, i když nároku na postup bylo již nabyto před pravoplatností konečného usnesení; při počítání lhůty nečítá se doba, jež není pro postup do vyšších požitků započítatelná.

(6) Zmenšení služebních požitků, po případě dočasné snížení zaopatřovacích požitků může býti vysloveno na dobu od tří měsíců až do tří let; snížení toto dlužno v konečném usnesení stanovit, a to nejvýše 25%. Po dobu trestu jest vyloučen postup do vyšších požitků. Je-li přeložen (znovupřeložen) gážista před uplynutím doby trestu do výslužby, zmenší se jeho požitky zaopatřovací

na zbývající dobu trestu v procentní výměře stanovené konečným usnesením.

(7) V případech odst. (5) a (6) jest vojenský gážísta vyloučen před uplynutím doby stanovené v konečném usnesení z povýšení do vyšší hodnosti.

(8) Snížení zaopatřovacích požitků [odst. (1) e) a odst. (2) c)] neb odbytného lze stanovit nejvýše 25%.

(9) Je-li u vojenského gážisty z povolání vysloveno na základě řízení před kárným výborem odnětí vojenské hodnosti, může mu býti výjimečně, je-li nemajetný, přiznán na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí příspěvek na výživu podle § 10 zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n. Zní-li u vojenského gážisty ve výslužbě konečné usnesení na odnětí vojenské hodnosti se snížením zaopatřovacích požitků, může mu býti výjimečně, je-li nemajetný, povoleno na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí zvýšení ponechaných zaopatřovacích požitků, a to po případě až na výměru původních zaopatřovacích požitků, jichž v době konečného usnesení požíval. Je-li konečně u vojenského gážisty ve výslužbě vysloveno na základě řízení před kárným výborem odnětí vojenské hodnosti se ztrátou zaopatřovacích požitků, může mu býti výjimečně, je-li nemajetný, povoleno na zvláštní žádost ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí další výplata zaopatřovacích požitků buď zcela nebo z části.

(10) Nebyl-li vojenskému gážistovi, kterému byla odňata vojenská hodnost se ztrátou požitků zaopatřovacích, přiznán příspěvek na výživu, po případě nebyla-li mu povolena další výplata zaopatřovacích požitků zcela nebo z části podle ustanovení předchozího odstavce, může býti manželce i dětem, jimž by příslušel nárok na zaopatřovací požitky, kdyby obviněný byl v době pravoplatnosti konečného usnesení zemřel, výjimečně přiznán, jsou-li nevinny a nemajetny, ministrem národní obrany v dohodě s ministrem financí přiměřený příspěvek na výživu, jenž však nesmí převyšovati výměru zaopatřovacích požitků, jež by jim podle zákona příslušely, kdyby potrestaný gážista nežil. Totéž platí obdobně i o nevinných a nemajetných vdovách a sirotcích po vojenských gážistech, jimž byla odňata vojenská hodnost se ztrátou zaopatřovacích požitků.

(11) Ministerstvo národní obrany může kdykoliv prozkoumati předpoklady pro vý-

jimečné přiznání příspěvku na výživu (výjimečně povolenou další výplatu zaopatřovacích požitků) podle odst. (9) a (10) a podle výsledku výplatu příspěvku na výživu (výjimečně povolených zaopatřovacích požitků) přechodně neb trvale zastaviti.

(12) Zákonná ustanovení o pozbytí zaopatřovacích požitků následkem odsouzení trestním soudem platí také o příspěvcích na výživu uvedených v odst. (9) a (10).

(13) Vojenští gážisté v záloze, jimž byla odňata vojenská hodnost podle ustanovení odst. (4) d), pozbývají všech nároků na event. poskytnutí vojenských zaopatřovacích požitků, jež by jim z důvodu invalidity (nezpůsobilosti k občanskému povolání) způsobené v činné službě vojenské příslušely podle vojenského zaopatřovacího zákona.

§ 24.

Odvolání proti konečnému usnesení kárného výboru I. stolice.

(1) Zní-li konečné usnesení kárného výboru na některý z trestů uvedených v předchozím paragrafu, může obviněný (obhájce) podati z tohoto konečného usnesení do čtrnácti dnů odvolání pro výrok o vině a trestu jakož i o nezapočítání doby ztrávené v řízení před kárným výborem do vyšších požitků; právo podati odvolání přísluší též zákonnému zástupci nezletilého obviněného, a to i proti jeho vůli. Odvolání podává se písemně u kárného výboru, který učinil konečné usnesení.

(2) Bylo-li odvolání včasné podáno, má účinek odkládací.

(3) Bylo-li odvolání podáno opožděně neb osobou k tomu neoprávněnou, budiž zamítnuto kárným výborem I. stolice; proti zamítavému rozhodnutí přísluší obviněnému stížnost k odvolacímu kárnému výboru do čtrnácti dnů od doručení zamítavého rozhodnutí.

§ 25.

Řízení před odvolacím kárným výborem.

(1) Odvolací kárný výbor prozkoumá po slyšení odvolacího kárného žalobce spisy především v neveřejné poradě. Má-li za to, že jest třeba řízení, provedené kárným výborem I. stolice, doplniti, uloží toto doplnění kárnému výboru, který se věci zabýval v I. stolici. Má-li však podle názoru odvolacího kárného výboru provedené řízení takové podstatné vady, že

jich nelze doplněním odstraniti, učiní odvolací kárný výbor návrh ministru národní obrany, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno a nařízeno nové projednání, podle potřeby i před jiným kárným výborem I. stolice.

(2) Nepokládá-li odvolací kárný výbor doplnění řízení za nutné, nebo bylo-li doplnění jím uložené již provedeno, nařídí závěrečné projednání. Totéž se stane i tehdy, když ministr národní obrany neschválí návrhu, aby naříkané konečné usnesení bylo zrušeno a aby věc byla znovu projednána v I. stolici.

(3) Obviněný a obhájce může se dostaviti k závěrečnému projednání.

(4) Na další řízení použije se obdobně předpisů platných pro řízení před kárným výborem I. stolice.

(5) Odvolací kárný výbor může:

- a) souhlasiti s konečným usnesením kárného výboru I. stolice, nebo
- b) učiniti konečné usnesení nové podle §§ 22 (1) a 23.

(6) Odvolací kárný výbor má se kromě toho vždy usnésti též na tom, zda a která doba od konečného usnesení kárného výboru I. stolice se pro postup do vyšších požitků nezapočítává.

(7) Konečné usnesení odvolacího kárného výboru potvrzuje ministr národní obrany, jenž může podle potřeby naříditi též, aby bylo řízení doplněno a aby bylo vydáno nové konečné usnesení.

(8) Konečné usnesení odvolacího kárného výboru se při závěrečném projednání neprohlazuje, nýbrž oznámí se obviněnému s důvody rozhodovacími písemným vyhotovením teprve, když bylo potvrzeno podle předcházejícího odstavce.

§ 26.

Důsledky uložených trestů.

(1) Tresty uložené v řízení před kárným výborem budtež zapsány do osobních dokladů.

(2) Po uplynutí tří let od právní moci konečného usnesení musí býti zápis v osobních dokladech na žádost dotčeného vojenského gážísty vymazán, jestliže žadatel se od té doby, co bylo proti němu řízení před kárným výborem provedeno, vždy bezúhonně choval; výmazu tohoto nelze však povolit dříve, dokud nebyl uložený trest úplně odpykán.

(3) Rozhodnutí o žádosti za výmaz zápisu trestu podle předchozího odstavce přísluší ministerstvu národní obrany.

(4) Ministerstvo národní obrany může, jakmile byl trest v osobních dokladech vymazán a vojenský gážísta se trvale bezúhonně chová a velmi dobré služby koná, povolit, aby při dalším postupu do vyšších požitků byla vyloučená lhůta zcela nebo částečně opět započítána.

(5) Tresty uložené v řízení před kárnými výbory promíjeti neb zmírňovati přísluší prezidentu republiky.

§ 27.

Navrácení k předešlému stavu.

(1) Zmeškal-li obviněný lhůtu k podání odvolání, může žádati za navrácení k předešlému stavu, prokáže-li, že nemohl lhůtu zachovati pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku.

(2) Žádost za navrácení k předešlému stavu musí býti podána nejpozději do čtrnácti dnů poté, co překážka přestala, u kárného výboru, u něhož mělo býti podáno odvolání, při čemž budte uvedeny příčiny zmeškání a okolnosti, jimiž se zmeškání ospravedlňuje. Se žádostí musí býti podáno odvolání.

(3) O žádosti za navrácení k předešlému stavu rozhoduje po vyslechnutí kárného žalobce kárný výbor I. stolice; proti zamítavému rozhodnutí přísluší obviněnému stížnost k odvolacímu kárnému výboru do čtrnácti dnů od doručení zamítavého rozhodnutí.

§ 28.

Obnova řízení před kárnými výbory.

(1) Řízení před kárnými výbory, jež bylo pravoplatně skončeno, může býti, a to po případě i po výkonu trestu, obnoveno ku prospěchu obviněného na žádost jeho, jeho pozůstalých nebo jeho zákonného zástupce, lze-li na základě skutečností nově na jevo vyšších důvodně předpokládati možnost, že obviněný bude osvobozen, nebo že mu bude uložen trest mírnější.

(2) Bylo-li řízení zastaveno, nebo skončilo-li zproštěním neb udělením pouhé písemné výstrahy, může býti obnova pravoplatně skončeného řízení na návrh kárného žalobce povolena v neprospěch obviněného, avšak jen

tehdy, vyjdou-li na jevo nové okolnosti neb průkazy, které samy nebo v souvislosti s průkazy dříve vyšetřenými mohou odůvodnit usvědčení obviněného nebo uložení vyššího trestu.

(3) Žádost za obnovu řízení jest podati u kárného výboru, který se zabýval věcí v I. stolici. Žádá-li se za obnovu řízení ve prospěch obviněného, může velitelství (úřad), u něhož jest kárný výbor zřízen, povolit, aby se s výkonem (pokračováním ve výkonu) konečného usnesení kárného výboru prozatím vyčkalo až do rozhodnutí o žádosti za obnovu, má-li důvodně za to, že obnova bude povolena.

(4) O žádostech za obnovu řízení rozhoduje ministerstvo národní obrany. Shledá-li toto ministerstvo, že důvody uvedené v žádosti jsou dostatečné, nařídí obnovu řízení a určí kárný výbor, u něhož má býti nové řízení v I. stolici provedeno; povolí-li obnovu řízení ve prospěch obviněného, rozhodne též o tom, má-li se s výkonem (pokračováním ve výkonu) potvrzeného konečného usnesení až do nového pravoplatného konečného usnesení kárného výboru vyčkati.

(5) Kárný výbor projeví po provedeném řízení, pro něž platí tytéž zásady jako pro původní řízení před kárným výborem, buď souhlas s původním konečným usnesením kárného výboru, nebo učiní nové konečné usnesení.

(6) Byla-li obnova povolena ve prospěch obviněného, nemůže býti uložen v obnoveném řízení trest přísnější nežli v řízení původním.

(7) O potvrzování konečného usnesení kárného výboru a o odvolání do tohoto usnesení platí ustanovení §§ 22 a 24.

(8) Zastaví-li se řízení po povolené obnově, nebo je-li vojenský gážista v obnoveném řízení zproštěn neb odsouzen k trestu mírnějšímu, budiž mu státem nahrazeno, co mu v důsledku původního konečného usnesení neprávem ušlo na požitcích. Po smrti vojenského gážisty přísluší nárok na náhradu také jeho pozůstalým majícím právo na zaopatření potud, pokud jim ušla výživa, k níž byl obviněný povinen.

§ 29.

Mimořádná obnova.

(1) V případech, kdy podle ustanovení § 22 (4) potvrdil konečné usnesení kárného výboru zemský vojenský velitel nebo velitel divise, přísluší ministru národní obrany právo, roz-

hodnutí toto zrušiti, zjistí-li se při zkoumání spisů, že provedené řízení má podstatné vady. Zruší-li v takových případech ministr národní obrany rozhodnutí, provede se obnovené řízení před kárným výborem podle ustanovení § 28; v řízení obnoveném nemůže býti uložen přísnější trest nežli v řízení původním.

(2) Mimořádná obnova podle předcházejícího odstavce povoluje se z moci úřední; proto návrhy, aby byla povolena, nebudou projednány, nýbrž budou zamítnuty přímo tím vojenským útvarem, k němuž dojdou.

§ 30.

Doručování.

(1) Všechna doručení pro obviněného, která mají býti vykonána podle ustanovení části II. tohoto zákona, jsou platná, provedou-li se jemu osobně, jeho obhájci nebo jinému zmocněnci; je-li pobyt obviněného neznámý, postačí, uloží-li se spis pro něho určený u velitele (přednosty) velitelství (úřadu) jeho posledního služebního přidělení (jeho vojenského evidenčního úřadu).

(2) Veřejná výzva, aby se obviněný dostavil, není dovolena.

§ 31.

Opravné prostředky a lhůty.

(1) Opatření kárného výboru nemohou — pokud zákon nestanoví jinak — býti naříkána samostatným opravným prostředkem, nýbrž toliko spolu s odvoláním proti konečnému usnesení kárného výboru podaným podle § 24. Tímto ustanovením není dotčeno právo, učiniti oznámení a podati stížnost proti osobám, které jsou povolány spolupůsobiti v řízení před kárnými výbory, pro porušení jejich úřední a služební povinnosti.

(2) Lhůty uvedené v §§ 24 (1) a (3), 27 (2) a (3) jsou neprodlužitelné; počínají se v případech §§ 24 (1) a (3) a 27 (3) prvním dnem následujícím po doručení konečného usnesení (rozhodnutí) a v případě § 27 (2) prvním dnem následujícím poté, co překážka tam uvedená přestala, a to i tehdy, připadá-li tento první den na neděli (svátek). Případně-li však konec některé lhůty na neděli nebo svátek státem uznáný, končí se lhůta nejbližším příštím všedním dnem. Dny poštovní dopravy se do lhůty nepočítají.

(3) Podání může obviněný činiti též telegraficky.

§ 32.

Náklady řízení, kolky a poplatky.

Pokud v tomto zákoně není nic jiného stanoveno, platí pro řízení před kárnými výbory stran nákladů řízení a osvobození od kolků a poplatků obdobně předpisy §§ 408 a 409 zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z. a zák. č. XXXIII z r. 1912.

ČÁST III.

Odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby (propuštění s odbytným) řízením správním.

§ 33.

Odnětí vojenské hodnosti řízením správním.

(1) Správním opatřením ministra národní obrany může býti vojenskému gážistovi odňata vojenská hodnost, po případě zrušeno jeho jmenování:

a) když uprelh do ciziny, bylo-li z toho důvodu proti němu zavedeno trestní řízení a nemůže-li pro jeho nepřítomnost býti skončeno;

b) vstoupil-li vojenský gážista do cizích služeb vojenských bez příslušného svolení (§ 6 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n.);

c) neplní-li vojenský gážista mimo činnou službu v době, kdy nekoná činné služby vojenské, opětovně svých povinností, jež mu příslušné předpisy jako gážistovi mimo činnou službu ukládají, anebo odmítne-li v téže době vůbec plniti povinnosti, jež mu přísluší jako vojenskému gážistovi mimo činnou službu;

d) bylo-li dodatečně zjištěno, že vojenský gážista byl ještě před svým jmenováním odsouzen pro zločin vůbec, pro přečin nebo přestupek spáchaný z pohnutek nízkých nebo nečestných. Nastalo-li odsouzení před vznikem Československé republiky, lze tohoto opatření použiti jen tehdy, byl-li by dotčený čin trestným i podle zákonů československých platných v době odnětí vojenské hodnosti.

(2) Vojenští gážisté, jimž byla odňata podle předchozího odstavce vojenská hodnost, nemají nároku na zaopatřovací požitky (odbytné); byli-li však v době rozhodnutí o odnětí vojenské hodnosti již poživateli vojenských

zaopatřovacích požitků, zůstanou jim v případě odst. (1) c) zachovány.

(3) U vojenských gážistů VIII. a VII. hodnostní třídy lze provésti odnětí vojenské hodnosti (zrušení jmenování) řízením správním jen se souhlasem vlády, u vojenských gážistů VI. a vyšší třídy hodnostní jen se souhlasem presidenta republiky.

(4) Odnětí vojenské hodnosti poddůstojníkům z mužstva řízením správním upravují předpisy uvedené v § 11 (1).

§ 34.

Přeložení do výslužby a propuštění s odbytným řízením správním.

Vojenští gážisté z povolání, kteří mají po tři po sobě jdoucí léta (před účinností tohoto zákona neb po ní) kvalifikaci nevyhovující, buďte z moci úřední přeloženi ministerstvem národní obrany podle § 5, druhého odstavce, bodu 3., zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n., do výslužby, mají-li nejméně deset započitatelných let služebních; jinak buďte přeloženi do zálohy se zákonným odbytným. Neznalost služebního jazyka klade se na rovně kvalifikaci nevyhovující; nelze-li pro neznalost služebního jazyka vojenského gážistu z povolání ke službě upotřebiti, může býti ministerstvem národní obrany přeložen z moci úřední do výslužby (do zálohy s odbytným) i před uplynutím lhůty stanovené v první větě tohoto paragrafu.

ČÁST IV.

Ustanovení všeobecná.

§ 35.

Ustanovení o vojenských soudcích.

(1) Na důstojníky justiční služby se zákon tento nevztahuje, pokud jde o porušení povinností soudcovského úřadu a soudcovské služby, neb o jednání a opominutí uvedená v § 2 (1), jichž se dopustili v době, kdy působili jako vojenští soudci. Důstojníci Tito podléhají v uvedených případech jen svým soudcovským představeným a nejvyššímu vojenskému soudu; řízení, v němž lze uložit tresty uvedené v § 4, pokud se týče 23, upraví vládní nařízení.

(2) Přisedící vojenských soudů, kteří nejsou důstojníky justiční služby, lze pro jednání a opominutí uvedené v tomto zákoně, jichž se dopustili ve výkonu své funkce jako přisedící, stíhati podle tohoto zákona jen na oznámení předsedy nalézacího soudu.

§ 36.

Ustanovení o vojenských gážistech mimo hodnostní třídy.

Ustanovení tohoto zákona, jež se vztahují na vojenské gážisty, platí i pro vojenské gážisty mimo hodnostní třídy.

§ 37.

Poměr tohoto zákona k jiným zákonům.

Tam, kde se různé zákony, jichž platnost zůstane tímto zákonem nedotčena, zmiňují o disciplinární trestní pravomoci, disciplinárních přestupcích, disciplinárních trestech a pod., jest tím rozuměti pravomoc, přestupky, tresty a pod. uvedené v části I. tohoto zákona. Na místo disciplinárních výborů (čestných rad), o nichž se zmiňují zákony dosud platné, nastupují výbory kárné podle části II. tohoto zákona.

§ 38.

Ustanovení přechodná.

(1) Zákon tento vztahuje se též na činy, které byly spáchány před jeho účinností a nebyly dosud pravoplatně vyřízeny. Gážisté mimo hodnostní třídy podléhají však ustanovením části II. pouze pro poklesky uvedené v § 12 (1), jichž se dopustili teprve po účinnosti tohoto zákona; pro činy dříve spáchané posuzují se podle ustanovení dosud platných.

(2) Usnesení disciplinárních výborů (komisí), učiněná na základě řízení provedeného podle předpisů dosud vydaných a potvrzená do dne účinnosti tohoto zákona, zůstávají v platnosti.

§ 39.

Ustanovení závěrečná.

Zákon tento, jehož provedení se ukládá ministru národní obrany v dohodě s ministry vnitra, spravedlnosti a financí, nabývá účinnosti za tři měsíce po vyhlášení. Tímto dnem

zrušují se všechna ustanovení, která tomuto zákonu odporují.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Udržal v. r.

155.

Vyhláška ministerstva financí v dohodě s ministerstvem železnic ze dne 17. července 1923

o přepravě tuzemského zboží pod celním dozorem přes německé celní území.

Podle 2. odstavce vyhlášky ministerstva financí ze dne 26. dubna 1923, čís. 130 Sb. z. a n., povoluje se přeprava tuzemského zboží pod celním dozorem přes celní území německé (přepravní řízení) s účinností od 1. srpna 1923 v tomto rozsahu:

I. Pro místní zásilky ve vzájemné přepravě mezi těmito celními úřady a železničními stanicemi: Železnou Rudou, Chebem, Ašem, Rossbachem, Voitzersreuthem, Kraslicemi (Kraslicemi-horním nádražím), Vejprty, Reitzenhainem, Moldavou, Podmokly-Děčínem, Dolním Einsiedlem, Georgswalde-Ebersbachem, Varnsdorfem, Heřmanicemi (Hermsdorfem v Čechách), Jindřichovicemi pod Smrkem (Heinersdorfem pod Smrkem), Grünthalem, Meziměstím, Vidnavou, Krnovem, Opavou, Chuchelnou a Bohumínem;

II. pro místní zásilky ze stanic německých říšských drah: Chebu, Františkových Lázní, Haslova, Aše, Voitzersreuthu a Fleissenu přes celní úřady v Chebu, Aši, Rossbachu, Voitzersreuthu a opovědní stanici v nádraží ve Fleissenu do stanic německých říšských drah Liberce, Machendorfu, Engelsbergu-Eckersbachu, Chrastavy, Bílého Kostela u Chrastavy, Chotyně a Hrádku nad Nisou přes celní úřady v Žitavě nebo v Liberci a naopak;

III. pro místní zásilky ze železničních stanic vyjmenovaných v bodu I. do stanic německých říšských drah vyjmenovaných v bodu II. a naopak přes celní úřady v bodech I. a II. uvedené;

IV. pro zásilky uhlí z hnědouhelné pánve severočeské do těchto stanic:

1. do stanic německých říšských drah: Liberce, Machendorfu, Engelsbergu-Eckers-